

Arrest

nr. 157 888 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn, Ingoesj van origine, en afkomstig uit Kantyshevo gelegen in de regio Nazran, Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. Op 28 oktober 2008 bent u samen met uw ouders, K. Z. (...) en K. E. (...) (O.V. X), en uw vijf broers en zussen in België aangekomen. Uw ouders hebben hier op dezelfde dag een eerste asielaanvraag ingediend. U was toen minderjarig. Op 19 november 2009 nam het CGVS in hoofde van uw ouders beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen

werden op 30 maart 2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie bleven in België. Omdat u ondertussen meerderjarig was geworden, diende u op 13 februari 2015 zelf een asielaanvraag in. U verklaarde dat u van uw oom B. (...) in Ingoesjetië vernomen hebt dat er op uw naam een oproepingsbrief van het militair commissariaat is toegekomen om uw dienstplicht te vervullen. U vreesde echter om als dienstplichtige naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden. Daarnaast stelde u dat u de taal en gewoontes in uw land niet meer zo goed kent, en dat u alles opnieuw zal moeten leren. U haalde ook aan dat u hier vrienden hebt en dat u daar niemand kent. U vreesde voorts in geval van terugkeer naar uw land van herkomst ook zelf problemen te krijgen omwille van uw vader. U bent echter niet op de hoogte van zijn concrete problemen. Tenslotte verwees u nog naar de algemene onveilige situatie in Ingoesjetië als reden waarom u niet wil terugkeren. Uw ouders vroegen op 16 februari 2015 voor de tweede keer asiel aan. Hun asielaanvragen werden door het CGVS op 3 maart 2015 niet in overweging genomen. Uw ouders gingen niet in beroep tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 4 mei 2015 dienden ze een derde asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een oproepingsbrief voor afkomstig van het militair commissariaat te Nazran.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat er in uw land van herkomst een oproepingsbrief van het militair commissariaat op uw naam is toegekomen die u ook voorlegde. U vreesde om als dienstplichtige naar Oekraïne gestuurd te worden. U haalde aan dat u uw dienstplicht niet wil vervullen, omdat u geen mensen wil doden. U stelde ook dat u bang bent om gewond te raken of gedood te worden in de strijd. U verwees ook naar de algemene slechte omstandigheden in het leger (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 2, 3, 4, 5, 6, 7). Daarnaast stelde u dat u de taal en gewoonten in uw land niet meer zo goed kent, dat u alles opnieuw zou moeten leren, en dat u daar niemand kent (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 2, 9). Verder vreesde u ook om in geval van terugkeer naar uw land problemen te krijgen omwille van uw vader (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 2, 3). Tenslotte verwees u nog naar de algemene onveilige situatie in Ingoesjetië als reden waarom u niet wil terugkeren (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 2, 3).

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat dienstweigering op zich geen aanleiding geeft tot een vluchtelingenrechtelijke vrees. Een dienstweigeraar of deserteur is slechts vluchteling conform de Conventie van Genève als hij (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, reedited 1992, nrs. 167-174) omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie; hij tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige, of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen; hij is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Uit uw verklaringen is gebleken dat de voornaamste reden waarom u niet wil ingaan op de oproeping om uw dienstplicht te vervullen is ingegeven door uw vrees om als dienstplichtige naar Oekraïne gestuurd te worden (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 7). Uit onderzoek verricht door de research- en documentatiedienst Cedoca waarvan een kopie aan het administratief dossier

werd toegevoegd, blijkt evenwel dat er in de geraadpleegde objectieve bronnen nergens enige informatie werd teruggevonden die bevestigt dat dienstplichtigen in het kader van de verplichte legerdienst effectief naar Oekraïne gestuurd zouden worden om er deel te nemen aan het gewapend conflict. Bijgevolg kon u deze vrees niet aannemelijk maken. U haalde in verband hiermee ook aan uw dienstplicht niet te willen vervullen, omdat u geen mensen wil doden (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 3). Toen u echter tijdens het gehoor meerdere keren en op verschillende manieren gevraagd werd om te verduidelijken waarom u zelf geen mensen wil doden en waarom u het doden van mensen in het algemeen en meer specifiek in een oorlogssituatie afkeurt, slaagde u hier geen enkele keer in. U stelde slechts dat u niet in staat bent om mensen te doden. U beweerde dat mensen niet gemaakt zijn om te doden en dat mensen geen dieren zijn (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 4, 5). U verklaarde het doden van mensen af te keuren, omdat het niet goed is. Uiteindelijk stelde u niet te weten waarom het niet goed is (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 7). Gezien deze wel erg vage en algemene verklaringen dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat u niet hebt aangetoond dat u wel degelijk ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren hebt op grond van oprechte en diepgewortelde overtuigingen die uw dienstweigering voorschrijven. Daarnaast stelde u nog dat u uw militaire dienstplicht niet wil vervullen, omdat dit niets voor u is en omdat u bang bent om gewond te raken of gedood te worden in de strijd (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 3, 4, 7). Hiertegen dient te worden ingebracht dat in landen waar de militaire dienstplicht van kracht is, het dienst doen in het leger een plicht is voor alle onderdanen, en dat iemand derhalve geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus louter omwille van zijn afkeer voor de militaire dienst of zijn vrees voor de strijd (cfr. Paragraaf 168, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, UNHCR 1979, reedited, 1992). U verwees tenslotte ook nog naar de algemene slechte omstandigheden in het leger (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 4). Behalve dat men er gepest kan worden en dat het er koud is, kon u hierover echter niet meer concrete informatie geven. U stelde dat de omstandigheden daar gewoon zo zijn en dat er filmpjes over bestaan op het internet. U dacht verder niet dat er enige specifieke reden was waarom u zou gepest kunnen worden (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 4,7). Dergelijke vage en weinig overtuigende verklaringen zijn maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een ernstige vrees voor uw leven of fysieke integriteit in verband met de vervulling van uw militaire dienstplicht.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u de taal en gewoonten in uw land van herkomst niet meer zo goed kent, dat u alles opnieuw zal moeten leren, en dat u daar niemand kent (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 2, 9), kan worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde problemen geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhouden. Zodoende kan op dit punt in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Wat betreft uw vrees om in geval van terugkeer zelf problemen te krijgen omwille van uw vader (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 2, 3), dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van uw vader op 9 november 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. In hoofde van uw moeder, die zich op dezelfde asielmotieven baseerde als uw vader, werd een volgbeslissing genomen. Het Commissariaat-generaal oordeelde namelijk dat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielrelaas. Er werd onder meer op gewezen dat uw vader geen begin van bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten. Verder bevatten zijn verklaringen verschillende onaannemelijke vaagheden en incoherenties. Tenslotte werd er op gewezen dat de geloofwaardigheid van zijn vervolgingsvrees ondermijnd werd door het feit dat hij onder zijn eigen naam per wagen door de Russische Federatie gereisd heeft. Deze beslissingen en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 maart 2010 bevestigd, waartegen uw ouders geen beroep aantekenden. Uw ouders vroegen jullie op 16 februari 2015 voor de tweede keer asiel aan. Naar aanleiding van de tweede asielaanvraag van uw vader nam het CGVS op 3 maart 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname, daar er géén nieuwe elementen aan de orde waren noch door uw vader werden voorgelegd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. In hoofde van uw moeder die zich voor haar tweede asielaanvraag opnieuw baseerde op dezelfde asielmotieven als uw vader, nam het CGVS een volgbeslissing. Uw ouders tekenden hiertegen geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 4 mei 2015 vroegen uw ouders voor de derde keer asiel aan. Het CGVS nam in hoofde van uw vader opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag, omdat geoordeeld werd dat er géén nieuwe elementen aan de orde waren noch door uw vader werden voorgelegd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. De motivering van de beslissing in het kader van de derde asielaanvraag van uw vader luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd onder meer op gewezen dat u geen begin van bewijs hebt voorgelegd met betrekking tot uw aangehaalde vervolgingsfeiten. Verder bevatten uw verklaringen verschillende onaannemelijke vaagheden en incoherenties. Tenslotte werd er op gewezen dat de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees ondermijnd werd door het feit dat u onder uw eigen naam per wagen door de Russische Federatie gereisd hebt. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende. Naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag nam het CGVS op 3 maart 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag, daar er géén nieuwe elementen aan de orde waren noch door u werden voorgelegd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert in het kader van onderhavige derde aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw vorige asielaanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft.

Wat betreft uw huidige asielaanvraag dient voorts te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

U verklaarde in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u in uw land van herkomst nog altijd gezocht wordt door de autoriteiten omwille van de valse beschuldiging van moord tegen u. U stelde bij uw eerste asielaanvraag verzwegen te hebben dat u een attest in uw bezit had afkomstig van de MVD waarin vermeld staat dat u beschuldigd wordt van moord. U beweerde dat de politie uw huis soms in het oog houdt (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken derde asielaanvraag, vraag nr. 15 en gehoorverslag CGVS derde asielaanvraag d.d. 29/05/2015, p. 2, 3). Uw echtgenote verklaarde dat de ordediensten ook enkele keren zijn langsgekomen bij haar broer op zoek naar jullie (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken derde asielaanvraag van K. E. (...), vraag nr. 15 en gehoorverslag CGVS derde asielaanvraag van K. E. (...), d.d. 29/05/2015, p. 2, 3).

Met betrekking tot deze verklaringen kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet. Er moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Bovendien wordt het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas verder bevestigd door meerdere flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij uw eerste asielaanvraag en de verklaringen die u aflegde in het kader van uw huidige derde asielaanvraag.

Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat de ordediensten in totaal één keer, 's nachts, bij u zijn binnengevallen om u te arresteren. U werd vervolgens gedurende ongeveer drie dagen vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag, d.d. 02/09/2009, p. 4, 5, 6). Tijdens uw derde asielaanvraag stelde u echter in strijd met voorgaande verklaringen dat u in totaal twee keer, op uw werkplaats, werd gearresteerd waarna u telkens gedurende ongeveer twee à drie uur werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS derde asielaanvraag, d.d. 29/05/2015, p. 4, 5).

Verder beweerde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u na uw vrijlating gedurende een week voor verzorging in het ziekenhuis hebt verbleven (zie gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag, d.d. 02/09/2009, p. 7). Bij uw derde asielaanvraag beweerde u daarentegen dat u na uw vrijlating niet naar een arts of ziekenhuis gegaan bent.

U beweerde dat u enkel op de plaats van vasthouding werd verzorgd door een arts (zie gehoorverslag CGVS derde asielaanvraag, d.d. 29/05/2015, p. 5).

Toen u vervolgens met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bleef u telkens bij uw laatste verklaringen en ontkende u bij uw eerste asielaanvraag dergelijke verklaringen afgelegd te hebben (zie gehoorverslag CGVS derde asielaanvraag, d.d. 29/05/2015, p. 5, 6), wat geen afdoende uitleg biedt. Uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag zijn namelijk duidelijk. U stelde voorts dat de tolk tijdens uw eerste asielaanvraag misschien verkeerd vertaald had (zie gehoorverslag CGVS derde asielaanvraag, d.d. 29/05/2015, p. 6), wat een loutere bewering is die u niet hard kon maken. Het gehoorverslag van uw eerste asielaanvraag geeft precieze en gedetailleerde gegevens van uw asielaanvraag weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden van enige vertaalproblemen die zich zouden hebben voorgedaan noch hebt u dit eerder zelf opgeworpen. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn bovendien dermate ernstig dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling.

Met betrekking tot het door u voorgelegde attest afkomstig van de MVD van de regio Nazran, kan er op gewezen worden dat in dit document, in strijd met uw bewering dat u volgens dit document beschuldigd zou zijn van moord (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 29/05/2015, p. 3, 4), enkel vermeld wordt dat u gezocht zou worden wegens een misdrijf overeenkomstig artikel 198 van het Russisch strafwetboek. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat artikel 198 van het Russisch strafwetboek betrekking heeft op de ontduiking van belastingen of boetes. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat dit document inhoudelijk geen verband houdt met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden. Het attest kan bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet herstellen.

Wat betreft de schriftelijke getuigenis afkomstig van een buurman van uw schoonouders, dient te worden opgemerkt dat dit document de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag evenmin kan herstellen. Aan dergelijke getuigenissen uitgaande van vrienden of kennissen, kan geen objectieve bewijswaarde gehecht worden.

U haalde verder aan dat uw zoon T. (...) een oproepingsbrief ontvangen heeft om zijn dienstplicht te vervullen en dat uw zoon A. (...) binnenkort ook zal opgeroepen worden. U vreesde dat ze naar de oorlog in Oekraïne gestuurd zouden worden. Tenslotte wees u nog op het feit dat jullie jongste kind dat in België geboren werd met een afwijking in uw land geen toegang zal hebben tot een gepaste medische behandeling (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken derde asielaanvraag, vraag nr. 15 en gehoorverslag CGVS derde asielaanvraag, d.d. 29/05/2015, p. 2, 6, 7). In verband hiermee dient er op worden gewezen dat u deze elementen al hebt aangebracht naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, waarbij het CGVS deze gegevens heeft beoordeeld en op 3 maart 2015 heeft beslist om ze niet in aanmerking te nemen. Zodoende zijn deze gegevens niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het feit dat uw zoon bij zijn asielaanvraag wel een bewijs van zijn oproeping heeft voorgelegd, dient er op gewezen te worden dat de asielaanvraag van uw zoon door het CGVS individueel werd onderzocht en beoordeeld.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan reeds eerder een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve kan er op gewezen worden dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote, K. E. (...) (O.V.6.340.268), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, eveneens een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen heeft. In hoofde van

uw zoon, K. T. (...) (O.V. 8.022.114), nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

Om voorgaande redenen kan bijgevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw land van herkomst eveneens vervolging vreest omwille van de problemen die reeds aangehaald werden door uw vader in het kader van zijn asielaanvragen en waarop u zich deels baseert voor uw asielaanvraag.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene onveilige situatie in Ingoesjetië (zie gehoorverslag CGVS, d.d. 19/06/2015, p. 2, 3) tenslotte, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde oproepingsbrief van het militair commissariaat te Nazran bevat verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsnorm.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar jeugdige leeftijd en met haar specifieke persoonlijke situatie, meer in het bijzonder dat zij vrij timide is, dat zij reeds op twaalfjarige leeftijd de Russische Federatie heeft verlaten waardoor van haar niet kan worden verwacht antwoorden te weten op vragen betreffende het Russische leger als *“Als u niet ingaat op uw oproeping, wat voor straf staat daar dan op?”* en *“Hoe lang zou uw legerdienst duren?”* en dat het in hoofde van een achttienjarige evident is geen omschrijving te kunnen geven van de Russische legerdienst. Verzoekende partij herhaalt *“Ik kan die mensen niet dood maken, we zijn niet gemaakt om elkaar dood te maken, we zijn geen dieren”* en concludeert dat hieruit haar onoverkomelijke gewetensbezwaren blijken die een dienstweigering rechtvaardigen. Onder verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012 en naar een artikel van het nieuwsblad van 5 augustus 2006 en van het Reformistisch Dagblad van 8 februari 2006 benadrukt verzoekende partij dat in het Russische leger nieuwe rekruten in het kader van ontgroeningspraktijken kunnen worden onderworpen aan vernedering en mishandeling (bijlagen 4 en 5 bij het verzoekschrift). Door het niet meer terdege onder de knie hebben van de Russische taal en haar jarenlang verblijf in België zal zij tijdens haar legerdienst worden blootgesteld aan vernedering en mishandeling. Refererend aan pagina 60 van voormeld Algemeen Ambtsbericht poneert verzoekende partij dat zij niet zal kunnen worden vrijgesteld van de Russische militaire dienstplicht die geldt tussen de 18 en de 27 jaar. Ten slotte oppert verzoekende partij dat asielzoekers bij een terugkeer naar de Russische Federatie slachtoffer kunnen worden van bedreigingen.

2.2.2.2. Daargelaten de vaststelling dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen melding maakt van het al dan niet weten van een mogelijke strafmaat op het niet ingaan op een oproeping tot het vervullen van de militaire dienstplicht en van de duur van de legerdienst oordeelt de Raad dat van een negentienjarige – ondanks enige voorgehouden timiditeit – mag worden verwacht dat wanneer deze zijn asielaanvraag in hoofde steunt op zijn vrees te worden ingelijfd in het Russische leger hij zich grondig heeft geïnformeerd over de leefomstandigheden in dit leger en diepgaand heeft nagedacht over de in zijn hoofde aanwezige gewetensbezwaren die hem zouden verhinderen de wapens op te nemen teneinde de gegrondheid van zijn voorgehouden vrees voor zichzelf op een correcte wijze te kunnen inschatten. Verzoekende partij blijft desbetreffende bij vage omschrijvingen wat de ernst van zijn vrees ongeloofwaardig maakt.

Waar verzoekende partij herhaalt dat zij geen mensen kan doodmaken en hieruit haar onoverkomelijke gewetensbezwaren blijken, stelt de Raad vast dat dit verweer neerkomt op een louter herhalen van een reeds geopperde mededeling bij het gehoor op het Commissariaat-generaal en een louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij. Verzoekende partij weerlegt met voormeld betoog niet de door verwerende partij vastgestelde algemeenheid en vaagheid in de aanduiding van haar onoverkomelijke gewetensbezwaren. Verzoekende partij geeft in haar voormeld gehoor duidelijk aan niet te weten waarom zij er persoonlijk van overtuigd is dat het niet goed is mensen te doden en legt vooral de nadruk op haar eigen angst te moeten schieten en zelf gedood of gewond te worden (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Verwerende partij besluit dan ook terecht dat van onoverkomelijke gewetensbezwaren geen sprake is. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij dat in de geraadpleegde objectieve bronnen nergens enige informatie werd teruggevonden die bevestigt dat dienstplichtigen in het kader van de verplichte legerdienst effectief naar Oekraïne gestuurd zouden worden om er deel te nemen aan het gewapend conflict ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift plots de nadruk legt op de mogelijke zware ontgroeningspraktijken in het Russische leger oordeelt de Raad dat dit betoog een *post-factum* verklaring betreft teneinde haar voorgehouden vrees om het Russische leger te verwoegen alsnog te verantwoorden. Verzoekende partij heeft het bij haar voormeld gehoor over het feit dat het

daar koud is en dat je daar gepest kan worden, doch voegt eraan toe daar niets meer te kunnen over zeggen (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Bovendien blijkt uit de door verzoekende partij zelf bijgebrachte informatie aangaande de ontgroeningspraktijken in het Russische leger, in het bijzonder de artikelen van het nieuwsblad van 5 augustus 2006 en van het Reformistisch Dagblad van 8 februari 2006, dat deze mishandelingen de minister van defensie bekend zijn en er maatregelen werden genomen om deze terug te dringen. Zo werden er voor de reeds in 2005 desbetreffend geregistreerde incidenten 2609 veroordelingen uitgesproken.

Dat verzoekende partij op basis van haar voorgehouden niet meer perfect machtig zijn van de Russische taal en haar jarenlang verblijf in België tijdens haar legerdienst zal worden blootgesteld aan vernedering en mishandeling betreft een blote bewering vermits zij deze op generlei wijze met enige objectieve informatie onderbouwt. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende haar opmerking dat asielzoekers bij een terugkeer naar de Russische Federatie slachtoffer kunnen worden van bedreigingen.

Waar verzoekende partij verwijzend naar pagina 60 van voormeld Algemeen Ambtbericht poneert dat zij niet zal kunnen worden vrijgesteld van de Russische militaire dienstplicht die geldt tussen de 18 en de 27 jaar stelt de Raad vast dat op dezelfde pagina wordt vermeld dat vrijstelling van de militaire dienstplicht kan worden verleend aan personen om reden van gezondheidsproblemen – pagina 59 maakt gewag van een geestelijke en lichamelijke keuring – en een alternatieve dienstplicht kan worden vervuld. Verzoekende partij maakt derhalve niet duidelijk dat zij met zekerheid zal moeten dienen in het Russisch leger.

Desbetreffende motivering van verwerende partij aangaande de militaire dienstplicht in de Russische Federatie blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.3. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.4. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde oproepingsbrief en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 19 juni 2015 de kans kreeg om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT